

NARRACIÓ CURTA:

Núria Ponsatí

ONADES

ONADES

És mitjanit, i el batec de les onades es fa més present encara. Encuriosides per la ciutat que estem trepitjant durant aquests tres dies, ens engresca realitzar una visita turística per Sant Sebastià encara que la fresca es faci ben present aquesta nit de febrer.

Després de sopar, i de veure les barques amarrades al port, de fer-nos quatre fotografies i observar la immensitat del mar que tenim davant nostre, una meva companya i jo ens disposem a iniciar una trajectòria per tal de conèixer amb més deteniment aquesta ciutat.

Amb una guia entre les mans, comencem a caminar sota el Monte Orgull. Ens agradaria apropar-nos-hi més, però el dia ja fa hores que ha declinat i ens sembla una proposta poc avantatjosa. Així doncs, ens conformem amb una fotografia. Potser d'aquí un temps, i amb la claror del dia, tindrem la possibilitat de fer aquesta visita.

Llavors, mirem al nostre voltant. No tenim cap pressa. Ens agrada escoltar el silenci, i de tant en tant, un xiscle o una rialla trenquen la monotonia d'aquesta imatge. Hi ha joves prop del mar, esperant sortir de festa. El nostre objectiu avui no és aquest.

Faig un pas endavant, potser dos i tres, fins que un mur m'impedeix caminar més. Poso els colzes sobre d'ell i estintolo el meu cap damunt les meves mans. Tot d'una, alguna cosa commou la meua mirada i sento un calfred per tot el cos. Les onades no deixen de petar violentament contra les roques i entre elles, hi puc veure el rostre de moltes persones que assegudes dins d'una pastera i somniant amb un demà millor, fan camí cap a una terra que creuen que serà la seva salvació.

Una esgarripança recorre el meu cos altra vegada. És una sensació estranya però m'agrada experimentar-la. Vull expressar-li a la meua companya, però tinc por que no m'entengui. Ho intento i em retorna la mirada. Estic segura que per uns instants ha comprès el significat de les meves paraules i l'ha posat en pràctica. Totes dues mirem endavant i no s'hi veu res. L'horitzó és negre i em ve, de nou, una nova esgarripança.

Llavors començo a imaginar-me travessant el mar a la negra nit, en una barca que segueix el balanceig de les onades i que queda empapada d'aigua constantment.

Lluny de fums, de bars i de cerveses, he tingut l'oportunitat d'apropar-me a una realitat malauradament ben certa. I és que quan vingui el bon temps, la platja de Donostia estarà plena de turistes parant el sol i fent castells de sorra però durant tot l'any, el mar posarà a prova milers de persones que busquen, lluny de casa seva, un bri d'esperança.